

4.mai

Januar
nr. 1
1982

INNHold:

Plan nytt, våren 82.....	s. 3
Verv abonnenter til Klassekampen	s. 5
Radikal Fellesfront i Bergen: NKS sin linje	s. 7
Radikal Fellesfront - noen merkanader	s. 10
Om demokratiet i NKS	s. 11
Om masselinja, kantinekosen og kameratskap	s. 13
Jasså er AKP for NATO (svar på Jakes innlegg side 17)	s. 15
Er AKP for NATO?	s. 17
To spørsmål i forbindelse med diskusjonen om "reproduksjon", "patriarkat" osv.	s. 19
Løvinnens mål og mening	s. 20

DEADLINE FOR NESTE NUMMER: 8. FEBRUAR

NKS sentralstyre hadde møte rett før jul. Årsplanen til NKS ble behandlet og revidert noe. De viktigste forandringene var at VERVING ble prioritert opp, og at det ble understreket at internasjonalt arbeid i praksis må bli en viktig oppgave for NKS. Interessekamp vil fortsatt være NKS viktigste oppgave.

Om INTERESSEKAMPEN:

Situasjonen før landsmøtene i interesseorganisasjonene er gunstig. Spesielt i NSU står Sos. Frontdominansen for fall. Spesielt Bergen og Ås har store muligheter til å sikre at det velges uavhengige eller NKSere som ikke godtar Sos. Frontens partipisk. I DHL må de bli viktig å sikre at "venstre" fortsetter i ledelsen. Dette betyr kamp mot de konservative. På lærerskolene er det spesielt viktig å utvikle diskusjonen om interesseorganisasjonen for å styrke "fagforeningsbevisstheten" blant lærerskolestudentene. Det samme er forøvrig viktig blant studenter som er organisert i NSU.

Laga må ta hensyn til lokale saker når ik-arbeidet legges opp. Dette må imidlertid ikke føre til at landsmøtene blir "prioritert vekk". Det er viktig å sloss for bra delegater fra alle fag og skoler.

Alle laga må behandle ik-arbeidet på et lagsmøte tidlig i semesteret.

OM VERVING

Det er absolutt nødvendig å prioritere vervearbeidet. Dette skal gjøres i form av en kampanje ved semesterstart. Alle lag må diskutere verving knyttet til behovet for en kommunistisk organisering av studentene. Laga må sette opp konkrete målsettinger.

Det er viktig å gi folk tilbud om STUDIESIRKEL. Bruk partiets nye studiesirkel og evt. NKS' studiemateriale.

Sentralen og DS vil ha verveansvarlig og prioritere verving i sin kontakt med laga. HMG og KK-sida vil ta opp stoff som er aktuelt i forbindelse med verving.

OM INTERNASJONALT ARBEID.

Situasjonen på dette området er UAKSJEPTABEL. Dette arbeidet må prioriteres i praksis, enten ved å "flytte" kader eller ved å mobilisere mer passive medlemmer. DSene må ikke overlate dette til enkeltmedlemmer, men ha et sentralistisk grep. Spesielt gjelder dette arbeid innafor kampanjen Nei til Atomvåpen i Oslo og Trondheim.

Den forsvarspolitiske debatten må komme inn i 4. mai.

Et målsetting må være å få igang konkret solidaritetsarbeid.

SKOLELAGA oppfordres til å lage lokale grupper av:

enten Solidaritet Norge-Polen eller Afganistankomiteen eller Nei Til Atomvåpen.

Gruppene bør ha et flertall - minst - av ikke-NKSere som medlemmer.

Dersom laget "velger" NTA, må NKSerne jobbe etter spesielle retningslinjer som de kan diskutere med kontakten sin. Disse retningslinjene innebærer blant annet at vi må ha en profil mot pasifisme og en skarp profil mot Sovjet.

OM STUDENTERSAMFUNNENE

Røst Front arbeid gir grunnlag for prioritering i enkelte distrikt. Her kan dette arbeidet i vår bli viktigere enn f.eks. internasjonalt solidaritetsarbeid,

OM 8. MARS OG 1. MAI

8. mars og 1. mai blir ikke sentrale oppgaver for NKS, men laga må gjøre visse minimums-tiltak for å mobilisere til de progressivt alternativenes på hvert enkelt sted.

PRIORITERING AV OPPGAVENE FOR NKS SOM ORGANISASJON

1. Interesseskamp
2. Verving
3. Internasjonalt arbeid
4. Studier

Skrevet på oppdrag fra Sentralstyret

KATJA

NB NB Det kommer på første reiserunde en ny SIKKERHETSINSTRUKS SOM LAGA MÅ DISKUTERE i vår.

=====

DEADLINE

=====

Fra og med neste nummer er vi strenge!

Frist for innlevering av manus blir:

For februarnummeret: Mandag 8. februar

For marsnummeret: Mandag 8. mars

Så bare skriv i vei.

VERV ABONNENTER TIL KLASSEKAMPEN

KLASSEKAMPEN-ARBEIDET I HØST

Først en kort oppsummering av arbeidet med Klassekampen i høstsemesteret. Salg av avisa har vært svært ujevnt, vi har ikke nådd de målsettingene vi satte opp ved semesterstart. Dette skyldes først og fremst at universitetslagene har svikta, hverken Oslo eller Trondhjem - hvor vi de siste semestrene har hatt best salg - har klart å opprettholde et fast, stabilt salg i foregående semester (unntak er Sogn studentby i Oslo). De fleste skolelagene derimot har ligget rundt målsettinga i snitt, og enkelte lag utmerker seg med å ligge langt over, eksempler er små skolelag som selger 30, 70 og 80 aviser pr. uke. Årsaken til det dårlige resultatet på universitetene er en kombinasjon av neprioritering av ekstern markering som standsvirksomhet, KK-salg o.l. og mangel på organisering (ideen om at KK-salg har gått greit før, så det ordner seg nå også).

Men den viktigste svakheten i KK-arbeidet er abonnements-verving. For det første: vi retter ikke arbeidet med avisa inn på å verve abonnenter, det er altfor tilfeldig om vi spør kjøpere om å abonnere. For det andre: Ingen lag eller distrikt har noe som helst oversikt over hvor mange abonnenter som blir verva. Det hjelper lite å lage målsettinger hvis vi ikke har noen ide om hvor vi står i forhold til målsettingene. Vi kan pr. idag ikke legge fram oversikt over antall KK-abonnenter vi verva i høstsemesteret (ikke engang cirka tall) til tross for at vi har jobba en del med å få inn slikt materiale.

Dette er i korte trekk stoda slik den var høsten -81. Før vi går over til planen for KK-arbeidet i vårsemesteret, skal vi legge fram noen fakta om Klassekampens økonomiske situasjon. Spørsmål som dagsavisas eksistensberettigelse og statsstøtte til avisa anser vi som

utdebattert i denne omgang, og vi lar de diskusjonene ligge.

KLASSEKAMPENS ØKONOMI

I 1980 balanserte KKs regnskap, - med et lite overskudd. Som meldt i Klassekampen er stoda for 1981 verre. Trass i en liten opplagsøkning i årets første åtte måneder, var det utgangen av august et underskudd på omlag 200000. Dette har flere årsaker. Dels har annonseinntektene fra Statens informasjonstjeneste gått enda mer ned siste halvår enn vi mente det var grunn til å vente. Trass i bra "brutto verving" i -81, så har fornyinga vært for svak og abonnements-inntektene for lave i juli-september. Prisøkning på avisa (abonnement og løssalg) har ligget langt under prisøkninga på avisas store utgiftsposter. Fra oktober ble det tatt en del tiltak for å skjære ned på utgiftene, men ingenting av dette kan hindre at avisa drar med seg underskudd inn i 1982.

Vi vet at pressestøtta vil bli kraftig redusert i år. Høyres opprinnelige forslag ville ført til akutte vansker for minst 50 aviser, deriblant Klassekampen. Så ille er ikke situasjonen nå, men for Klassekampens vedkommende kreves det en betydelig større innsats i abonnementsarbeidet enn det som hittil har vært gjort.

Produksjonsstøtta, som gis som en slags papirstøtte i forhold til netto-opplag og sidetall, vil reelt bli omlag som før. Annonsemengden fra Statens informasjonstjeneste vil på ny gå kraftig ned. Støtten til distribusjon vil bli omlag den samme i kroner som i 1981. Men når staten øker avisportotakstene med 25,9% så er den reelle nedgangen tilsvarende. Avisas må regne med en realnedgang i samla statsstøtte på ca. 300000 fra 1981 til -82.

HVORDAN TRYGGE AVISAS STILLING.

Et av tiltakene for å trygge avisas stilling er kørtnadsreduksjon. De første innsparingstiltakene er alt gjennomført. I år vil avisa pga. Duplos relativt sterke økonomiske stilling unngå en ny økning av trykkeprisene, - altså en reell reduksjon.

Men dette er ikke nok. Netto-opplaget må opp. I 1980 og 81 var det knapt 7300. I år må

netto-opplaget ligge ca. 500 over dette. Løssalg-utviklinga har vært bra i 1981, både gjennom egne kommisjonærer og gjennom Narvesen. Lørdags-abonnementene er også relativt stabile, nå 1600. Det som virkelig teller økonomisk er abonnementene på dagsavis. Det er her økninga må komme. Abonnementstallet må økes fra 6100 i 1981 til 6600 i 1982.

KAMPANJE I JANUAR-FEBRUAR

Partiet har lagt opp til ei større KK-kamp-
anje i perioden 16.1. til 21.2. Hovedmålsettinga er klar: å verve abonnenter. Og ettersom abonnementstallet lovmessig går ned i mai-august må vi, for å klare 6600 dagsavis-abonnenter som årsgjennomsnitt komme høyere enn dette allerede i vinter.

Som hjelpemidler i vervearbeidet vil det bli laget en agitasjonsavis om og for KK som skal deles ut i masseomfang og en stands-plakat.

PLAN FOR KK-ARBEIDET I VÅR

Klassekampen har et stort potensielt marked blant studenter. Det kan vi slå fast på bakgrunn av resultater vi har oppnådd en del steder. Vi må utnytte dette til å styrke avisas økonomi og sikre KKs eksistens som dagsavis. Men det har også en annen side. Klassekampen er en av de beste agitatorene for vår politikk, og aktiv spre-
dning av avisa vil styrke m-lbevegelsens stilling på lærestedene.

Dersom vi klarer å selge og abonnements-
verving inn i faste rutiner, kan vi oppnå relativt store resultatet med liten innsats.

Verving av abonnenter.

Dette arbeidet skal i hovedsak konsentreres om kampanjeperioden 16.jan. til 21.febr. Kampanja faller delvis sammen med oppstartingsfasen på lærestedene, - den perioden hvor det er viktigst å markere NKS. Erfaringene viser at vi i denne perioden er flinke til å selge KK, men verving av abonnenter er mer tilfeldig. Målset-

ting for NKS er å verve 200 abonnenter i kampanjeperioden (delmålsettinger vil bli gitt til enkelte distrikt og lag), - en høyst overkommelig oppgave.

Lagsstyrene eller DSene må ha grep om abonnementsvervinga. Som vi sa innledningsvis; det er liten vits i å lage målsettinger hvis ikke har grep om og kan måle i hvor stor grad målsettingene blir fulgt. Konkret betyr det at det må finnes ansvarlig på lagsstyre- eller DSnivå. DSene må lage en plan for hvordan KK-arbeidet skal rettes inn på abonnementsverving og sørge for å ha oversikt over hvordan vervekampanja går. Alle lag og distrikt må skaffe seg informasjons-avis, standsplakaten og verveblokker.

Salg

På en del skoler er målet å opprettholde salget på samme nivå som i høstsemesteret. De stedene hvor KK ikke selges må komme i gang med fast ukentlig salg ved semesterstart (målsettingene for salg vil - i likhet med abonnementsverving - bli diskutert med de enkelte lagene og DSene). Praktisk ordnes dette ved at en i laget blir kommisjonær og at lagsmedlemmene har faste tider og steder hvor de selger avisa. NKS skal i hovedsak konsentrere: salget om onsdagsutgaven og lørdagsavis på studentboligene.

DSene skal organisere salget i sitt distrikt, og ansvarsforholdet i DS for KK-salg må være helt klart.

For NKS/AU, Sonja

Radikal Fellesfront i Bergen: NKS SIN LINJE

Dette er ikke noen omfattende oppsummering av arbeidet som er drevet med Radikal Fellesfront (RFF), men mer ment som informasjon til folk i andre byer, og kanskje ideer til hva som kan gjøres for å få slutt på en del sektersk frontpolitikk i studentpolitikken.

BAKGRUNN:

Allerede for ca. 4 år siden oppsummerte NKS at Progressiv Front (PF) var en sektersk måte å drive studentpolitikk på. PF var i hovedsak et annet navn på NKS, den bidro til å skille studentene etter partiskiller og fungerte splittende på enhet om saker og allianser med andre krefter. Denne oppsummeringen førte til at vi på realfag i Bergen oppløste PF og tok initiativ til noe vi kalte "Ny Giv" som stilte til valg til NSU, Studentting osv. Mange nye uavhengige ble trukket med i arbeidet, men denne organisasjonen falt etter hvert sammen pga. mangel på avklaring av det politiske og organisatoriske grunnlaget og manglende initiativ for å få en tverrpolitisk front til venstre i studentpolitikken ellers i Bergen. Men initiativet viste at det var mulig å få igang stor aktivitet ved å gå offensivt ut mot partisplittelsen i studentpolitikken.

Sos. Front gikk mot dette initiativet og ble kraftig isolert på faget - begrunnelsen var at studentpolitikk (spesielt NSU) måtte drives utfra en "avansert sosialistisk plattform"

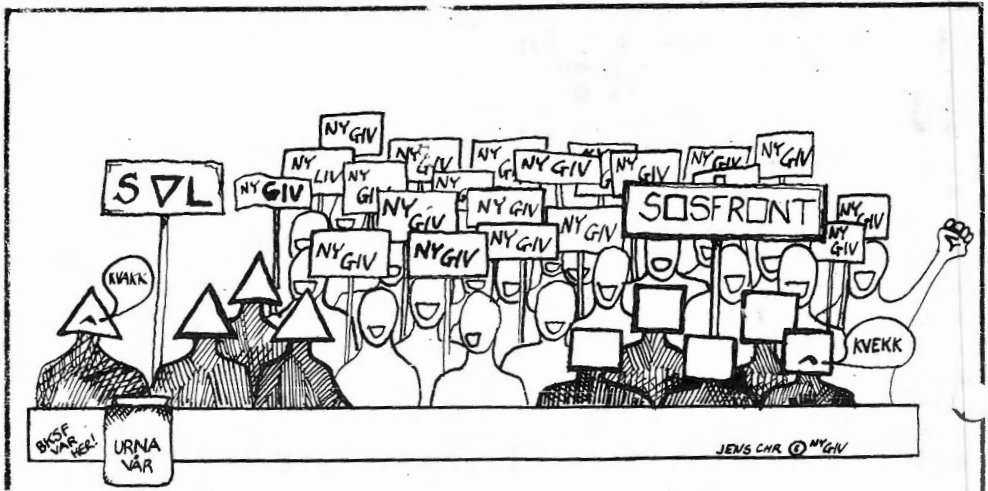
I tråd med landsmøtedebatten foran forrige landsmøte i NKS ble disse sakene på nytt oppsummert, vi fikk bl. a. inn følgende i NKS handlingsprogram:

"Dei fleste stadar driv NKS i dag (vår -80) interessekamparbeid gjennom Progressiv Front-grupper eller lignande grupper. Vi meiner at breiare basisgrupper vil gjera PF overflødig, men at dette vil måtte vera ein gradvis

prosess."

Etter årsmøtevedtak i NKS tok vi kontakt med SosFront for å få etablert et felles organ for arbeidet i Studenttinget og Samskipnadsstyret der vi og SosFront delte representantene. Dette ble til Radikal Fellesfront som samlet PF, SosFront og en del uavhengige sosialister. I første omgang var dette en rein Studenttingsfraksjon, men det var avtalt at det var ønskelig å få utvidet samarbeidet til andre deler av studentpolitikken. I utgangspunktet ønsket SosFront å begrense omfanget av RFF, og beholde mest mulig av arbeidet innenfor SosFront, spesielt innenfor NSU. Vi gikk åpent ut og sa at PF var oppløst, og oppfordret folk til å jobbe gjennom RFF. Dette har også vært utviklingstendensen, sånn at Sos. Front er i ferd med å forsvinne ut av studentpolitikken. Etter initiativ fra uavhengige folk, og tidligere- og nåværende NKS-ere, jobbes det med å bygge ut RFF på fakultetene, med egne fakultetsgrupper. Sammen med dette skal RFFs plattform diskuteres og fornyes (se nedenfor). Siktemålet i første omgang er å få i stand lokale studenpolitiske miljøer som både fungerer sosialt og politisk. Dette har til nå nådd bra resultater på SV-fakultetet, der det nå er stor aktivitet, med egen avis og fungerende stud. utvalg og fagutvalg. Her har studentene gjennom godt arbeid også oppnådd viktige seire på fakultetet (hindret lukking, bedre reglement for de nye gradene).

OPPSUMMERT: Det studentpolitiske miljøet er på vei opp av bølgedalen, aktiviteten øker, oppslutningen om en aktiv kamplinje har styrket seg, RFF har solid flertall basert på en brukbar politikk i studenttinget, studentrepresentanter i Kollegiet og flere fakultetsråd. Høyresiden har mindre innflytelse, og Grønt Gras som tidligere

hadde en viss (langt mindre enn i Oslo) innflytelse, er skvist ut av studentpolitikken.

2. ENHET OG KAMP I FRONTEN:

RFFs første plattform har preg av å være et kompromiss mellom oss og Sos.Front, men var i all hovedsak brukbar:

Mot "brukerstyring" av Samskipnaden, for økonomisk kamp/husleiestreik, mot rasjonalisering av Universitetet, for de demokratiske rettene, for fagkritikk (med enkelte tvilsomme formuleringer). Den har fungert brukbart for arbeidet med studentøkonomi og samskipnadspolitikken, dårligere i forhold til universitetspolitikken, fordi den er mer ullen der, og uenighetene har vært større om de mer langsiktige perspektivene på utdanningspolitikken. Av Sos.Front er det blitt framstilt som om motsigelsene er annerledes i Bergen enn i f.eks. Oslo. Dette er feil. Det er uenighet om Stortingsmelding 45, om langsiktig universitetspolitikk som f.eks. holdningen til teknologiske studier (TOS), om behovsprøvd tilhakebetaling i den økonomiske kampen, og om NSU-politikken. Trass i dette har det vært mulig å holde på enheten, noe som skyldes at fronten ikke har måttet ta stilling til kontroversielle spørsmål, og at alle parter har vært innstilt på å holde særstandpunkter utenom frontgrunnlaget.

Det betyr ikke at vi har latt være å føre kamp mot Sos. fronts feilaktige universitetspolitiske linjer, og har også fått en viss forståelse for vår kritikk blant det uavhengige flertallet.

I en periode fram til i vår er det rett at vi lå for lavt i løypa og la for liten vekt på å legge fram vårt syn, og det er fremdeles et problem å finne en taktikk der vi unngår å drukne i fronten. Vår viktigste feil tror jeg har vært mangel på kritikk av NSU-ledelsen, og den sekterske og feilaktige klasseanalysen Sos.front har av studentene og dermed av grunnlaget for interesseorganisering på lærestedene. I tråd med dette har vi lagt for liten vekt på å reise diskusjon om RFFs forhold til NSU. Debatte som nå er reist i Bergen for å få forandret på NSU har ikke sitt utspring initiativ fra oss. Grunnlaget for denne undervurderingen av NSU ligger historisk i at vi i en periode prioriterte Studenttinget og husleiekampen (noe som var rett), og for lenge ble hengende fast i ensidig fokusering på dette arbeidet, uten å se den strategiske betydningen av en uavhengig interesseorganisasjon for studentene. I tillegg gjorde vi, og i enda større grad Sos.front, enkelte feil av topp-planskarakter, der initiativ for å bygge ut grunnplansarbeid på fag/fakultet ble undervurdert. Den store lokale aktiviteten som nå brer seg gjennom RFF er først og fremst drevet fram

av uavhengige aktivister.

Det blir nå lagt opp til å få forandret RFFs plattform gjennom en diskusjonsbevegelse i fronten. Dette vil også fungere som nødvendig skole- lering for de nye aktivistene. Hensikten er å ta opp saker som mangler i den gamle (kvinnekamp freds- og utenrikspolitikk), konkretisere punkter som er svake i den gamle (rasjonalisering av Universitetet) og ta stilling til saker det er strid om (behovsprøvd tilbakebetaling, "brukerstyring" NSU-organisasjonsmodellen etc.). Vårt utgangspunkt er at denne plattformbevegelsen er positiv, og at det er grunnlag for styrke innflytelsen til KS sin utdanningspolitikk innenfor RFF, vurdert utfra hva folk mener om de aktuelle stridsspørsmålene. Samtidig vil det dukke opp problemer:

- 1) Faren for splittelse hvis et mindretall blir nedstemt i programdebatten, og må finne seg i å støtte linjer de er uenige i.
- 2) Faren for at plattformen blir for avansert, at den virker hindrende på nyrekruttering. I hovedsak er rekruttering først og fremst et spørsmål om praksis og et studentpolitisk miljø, så denne faren tror jeg er underordnet. Når det gjelder punkt 1, mener jeg vi bør strekke oss langt for å holde på enheten, og at RFF hvis det blir tilspisset, fortløpig bør leve med ulne kompromisser i enkelte saker, framfor å bli splittet. Men dette må avgjøres konkret underveis.

3. RFF og NSU

Dette er et viktig spørsmål fordi det kan utvikle seg slik at RFF kan bli et hinder for å bygge opp grunnplansorgan i NSU, ved at RFF erstatte disse, og ved at det kommer til å eksistere for mange parallelle organisasjonsstrukturer som skaper rot og dreper aktivismen. Vår linje er å få RFF til å gå inn for uavhengige grunnplansorgan i NSU og drive arbeidet gjennom dem. Dette vil i stor grad bli opp til debatten om NSU som skal gjennomføres med det første. Samtidig er det som nå skjer med RFF med på å legge det materielle grunnlaget for grunnplansorgan, ved at det bygges opp lokale aktivistgrupper i stud-

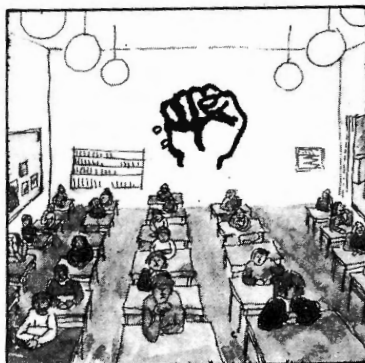
entpolitikken. Dette er det viktigste i første omgang så får vi jobbe med å dreie oppmerksomheten mot NSU i neste.

4. KONSEKVENSER FOR NKS.

Jeg vil ikke påstå at RFF-modellen passer andre steder enn i Bergen. Men noen viktige erfaringer som kanskje kan prøves andre steder, kan oppsummeres:

- a) En kan oppnå en del ved å gå aktivt ut mot partikivingen i studentpolitikken, forutsetningen er at uavhengige og evt. samarbeidspartnere skjønner at det er ærlig ment. Det innebærer at det må legges vekt på enhetstaktikk. Det er mulig å presse f.eks. Sos. front til samarbeid ved sjøl å gå i spissen, og mobilisere uavhengige mot partisplittelsen. Samtidig må vi ikke gi Sos. front frie hender ved å legge all organisert studentpolitisk debatt og møteforberedelser o.l. innad i NKS uten å skape et tverrpolitisk miljø der uavhengige kan delta.
- b) Nedbygging av partifrontene må knyttes til arbeidet med å bygge opp grunnplansorgan i NSU.
- c) Samtidig som vi bør peke ut høyresiden som hovedmotstander i studentpolitikken, må vi sikre at det føres politisk kamp mot SVs studentpolitikk, uten at det går på bekostning av enheten i fronten.

Geirulf

RADIKAL FELLESEFRONT

- NOEN MERKNADER

1. Standpunktet om at høyresida er hovedmotstanderen i studentpolitikken bør nyanseres. Hovedmotstanderen for studentene er borgerskapsstat. Hovedmotsigelsen i studentkampen går mellom studentflertallet på den og staten på den andre. Konstellasjonene i studentmassen og blant de studentpolitiske grupperingene beveger seg kontinuerlig, - avhengig av ytre forhold (studentøkonomi, statlige utspill osv.).

På de to viktigste studentpolitiske kampområdene oppfatter jeg situasjonen i dag slik:

- studentøkonomi: enhetlig studentmasse, relativt stor enhet blant de studentpolitiske grupperingene. De konservative vakler noe pga. Høyre-regjeringa, mens Sos. front kontinuerlig stiller feilaktige hovedparoler. Taktisk sett er det viktig å bekjempe Sos. fronts gjerne linje.

- Utdanningspolitikk: St. melding 45 er avskrift av Ottosen-komiteens innstilling, ikledd fraser fra 70-års "marxologiske" SV-studentkoryfeer. Kampen om forslaga i denne meldinga er avgjørende for åssen høyere utdanning blir i 80 og 90-åra. Her står vi overfor en splittet studentmasse og stor uklarhet i de studentpolitiske grupperingene. De konservative ligger lavt i løypa, de grønne støtter delvis vår linje med høyre-populistisk begrunnelse, delvis henger de seg på

front som tar avstand fra premissene, men støtter innholdet. (Det er stor splittelse i Sos. front på disse spørsmåla). NKS har en klar linje mot St. m. 45, men det finnes en del motstand mot linja som ikke er blitt gjennomdiskutert. Sos. front flertallet er uten tvil statens viktigste allierte i studentmassen på disse spørsmåla. Det er første gang Sos. front åpent støtter Ottosen-komiteen.

2. På denne bakgrunn må det stilles spørsmålsteget ved nytten av en enhetsfront med statens viktigste allierte i de sentrale utdanningspolitiske

sakene. En slik enhetsfront vil ha tre muligheter:

- a) helle i retning av den største gruppa i fronten (dvs. SV).
- b) la være å ta stilling
- c) bli splittet

Mulighet a) er uakseptabel for NKS. Vi kan ikke jobbe i en politisk frontorganisasjon som tar stilling mot sentrale deler av vår utdanningspolitikk.

Mulighet b) er den mest sannsynlige. Men da kan man diskutere om man har en politisk organisasjon, eller en slags fagforening med eksklusivt medlemskap for progressive.

Mulighet c) er mindre sannsynlig, men vil neppe være særlig gunstig for oss i den nåværende situasjonen.

3. Jeg har ikke noe mot uortodoks organisering. Det kan sikkert være at RFF har hatt en positiv betydning i Bergen, særlig når det gjelder å trekke med uorganiserte. Samtidig har organisasjonen styrket anti-parti tendensene blant studentene i Bergen. (Tilfeldig front i NSU har en viktig syndikalistisk og anarkistisk biside).

Men RFFs problem er at den er noe midt mellom en åpen fagforening og en politisk frontorganisasjon. Den vil derfor virke hemmende både på bygginga av NKS og på bygginga av fagforening (som dere sjøf innrømmer). For å holde sammen en organisasjonen la være å mene noe om helt sentrale utdanningspolitiske spørsmål eller så må noen (antakelig NKS) bøye seg for flertallet. I en fagforening er dette sjølsagt greit, men i en politisk organisasjon med plattform, valgprogram osv. er dette fullstendig uakseptabelt.

4. Jeg er derfor mot å bekjempe parti-kinga gjennom danning av løse, valne "venstre"fronter.

Dette vil bidra til å styrke de ideene blant studenter som vil ha enhet "på venstresida" for enhver pris og ser enhver uenighet mellom "progresse" som uønska. Et slikt politisk klima tjener bare Sos. front som har den allmene sympati. Det hindrer dessuten oss i å drive ideologisk kamp mot Sos. front. En "venstre"front som skjuler at i flere viktige spørsmål går den taktiske hovedmotsigelsen mellom oss og Sos. front

er skadelig..

Jeg er for å danne fagforeninger blant studenter, som må være frie og uavhengige. I disse fagforeningene må vi gå i mot parti-kiving og partisjåvinisme og akseptere kompromisser.

Thälman

OM DEMOKRATIET I NKS

Utmeldingene i Tromsø har aktualisert debatten om "demokratiet i m-l-bevegelsen". De utmeldte hevder at Tromsø-saka viser en gang for alle at dette demokratiet ikke finnes. De hevder at i m-l-bevegelsen må du være helt enig, bøye deg eller gå ut. Dette er selvsagt ikke riktig, men det inneholder en kime av sannhet! Man blir med i en politisk bevegelse fordi man er enig i hovedinnrettinga denne bevegelsen har. Noen annen akseptabel grunn finnes ikke. Ut fra denne grunnleggende enigheten velger man å jobbe for de måla den aktuelle politiske gruppa har. Er man så uenig i en politisk grupperings mål at man ikke kan jobbe for å oppfylle dem, da har man enten bli med i en annen gruppering, starte en ny gruppering, eller gå i politisk passivitet. Alt dette er helt elementært, gjelder i alle politiske partier og bevegelser, og har i bunn og grunn ikke noe med demokrati i den aktuelle bevegelsen å gjøre.

Spørsmålet om demokrati i en politisk bevegelse dreier seg om muligheten til å reise debatt i denne bevegelsen, og muligheten for å kunne hevde synspunkter fra flertallets/ledelsens/prinsippprogrammets osv., uten å bli mobba, drept, ekskludert osv. Ut fra det jeg skreiv innledningsvis dreier dette seg skjelden om helt grunnleggende ting. Det forutsettes på en måte at medlemmer av NKS for sosialismen og arbeiderklassens maktovertakelse, på samme måte som det forutsettes i Høyre at man er mot sosi-

alismen, for kapitalismen osv. Derimot er det fullt tillatt i NKS å debattere hva som egentlig ligger i begrepet sosialisme, proletariats diktatur, partiets ledende rolle osv. Om dette kan man forsåvidt mene hva som helst så lenge uenighetene ikke blir så store at man ikke lenger finner å kunne jobbe for å sette partiets og NKS sine vedtatte tolkninger ut i livet. Er uenighetene blitt så store, må man enten prøve å få en annen tolkning vedtatt, eller man må gå ut. På samme måte som det ikke er lov å arbeide for det Høyre kaller sosialisme i Høyre, så er det ikke lov å arbeide mot det AKP kaller sosialisme i AKP eller NKS.

Hva så med demokratiet i NKS? Mulighetene for å reise debatt her er store. Jeg tror neppe at noen som skriver innlegg til 4. mai om et eller annet stridsspørsmål står i fare for å bli sensurert. Og at man vil få svar er garantert. Ledelsen ber jo på sine knær om innlegg i hver eneste nummer. Dersimor er det riktig å si at det har vært en tendens til ukameratslig diskusjon i slike debatter. Man kan risikere å få både det ene og det andre stempelet slengt i hodet. Og det er ikke alltid av det gode. Stempelbruk uten grundig argumentasjon er nesten alltid av det onde. Men man må også kunne fastslå at en god del kamerater er usedvanlig hårsåre overfor debatt og motinnlegg/stempling. Hva i all verden er så farlig med å bli kalt "høyreavviker" eller "tdiot" for den saks skyld? Det viser jo bare at motstanderen ikke klarer å argumentere skikkelig mot deg, og

at du sannsynligvis har et poeng! "Kapitallogikk-er" er heller ikke det verste å bli kalt sånn i utgangspunktet, og en kan jo trøste seg med at det ikke er så stor del av verdens befolkning som får vite om ens skam!

Derimot er det liten vits i å reise en debatt for å vise at AKP tar grunnleggende feil på svært vesentlige punkter, at sosialismen utvilsomt vil være til menneskehetens forbannelse og at kommunistpartier bare er noe tull o.l. NKS er oppretta av AKP for å forsvare AKPs

politikk. Er du grunnleggende uenig i den er du havna på feil hylle. Men selv dette er ikke noe å skjelle ut AKP for. AKP har rett til å forsvare sitt program og opprette studenorganisasjon til dette formål, akkurat som alle de andre politiske partiene har rett til og gjør akkurat det samme. Forskjellen er bare at alle de andre tar feil!!

Ludvigsen

OM MASSELINJA, KANTINEKOSEN OG KAMERATSKAP

Denne artikkelen er ikke ment som et angrep på kameratskapet i NKS. Heller er det ikke en total forbannelse av kantinekosen (på SV-fakultetet i Oslo). Artikkelen er ment som en kritikk av en økende tendens til sekterisme blant en del NKSere som etter min mening skader NKS.

Sonja starter en debatt i forrige nummer av 4. mai om sikkerheten i NKS. Kantineslarven nevnes som en alvorlig trussel mot sikkerheten. Jeg er enig i at sikkerheten er et viktig aspekt mot uhemma diskusjoner i kantina, jeg vil likevel ta opp et annet aspekt - kommunististers sekterisme, slarv som skapes rundt kantinebord - og ganske riktig som Sonja hevder, kantineslarv gjør at rørsla blir temmelig gjennomsliktig, ikke bare for utenforstående - men i like stor grad for våre egne medlemmer. I Oslo er SV-kantina et skrekkeeksempel på hvordan kommunister ikke bør oppføre seg sammen med andre folk. Laget mitt har diskutert dette, og tatt et skikkelig oppgjør med tendenser til hos medlemmer til å henfalle til sekterisme, samt "glemme" at det finns folk på faget som du går på som det både er all right å snakke med og viktig å snakke med. Vi har diskutert gjennom de forskjellige sidene ved kantinesektetismen. Det som skrives her står likevel for undertegnede egen rekning.

For kommunister - som for andre politiske interesserte folk som er interessert i å få tilhengere - er det første bud at man blander seg med medstudenter, finner ut hva de tenker på - prøver å få respons på egne standpunkter. Faktisk prøve å bli venner med andre folk, ver-ving er en umulighet om en ikke har tillit blant

folk blir venner med dem. Det er en positiv ting at kommunister får et miljø, kjenner seg trygg blant kamerater - men slik det har utvikla seg på SV-kantina i Oslo - er dette et drawback for hele rørsla. Det er faktisk slik at jeg begynner å undre meg på om visse personer frykter andre vesen enn "in"-klikken at ikke-kommunister er noen merkelige dyr, eller i det minste utrolig kjedelige. På SV-kantina er det nemlig slik at det ca. 3 timer for dagen finnes et bord hvor spesielle NKSere klynger seg fast. Bordet blir vanligvis så dominerende at det blir unngåelig for noen å legge merke til det. For sikkerhets skyld sitter her bestandig personer som er kjente m-lere. Det undrer meg at enkelte ledende NKSere stort sett bare er å finne blant andre NKSere. Jeg er fullt innforstått med at det må gis enkelte beskjeder innimellom (jeg tilhører sjøl det eminente skikt). Men det er ei uhorvelig dårlig masselinje blant en god del ledere å kun bli sett sammen med andre NKSere, og dette ødelegger for oss.

Ikke rart at slarv trives i sekterisk selskap. Den mest naturlige sak av verdan er å beskytte sitt eget miljø. Når miljøet består av en sekt ledende NKSere, noen aktivister og noen få glemte kommunister fra 70-åra må jo enhver forstå hva som kommer ut av det. Folk som ikke viser seg i "in"-skiktet er passive, fagidioter, kanskje til og med puritanere. Det er faktisk slik en god del kamerater i laget mitt har blitt tiltalt. Ikke er det morsomt, såvisst skaper det baksnakking av kamerater - og dessuten: folk utafor "in"-skiktet gjør også ting. Som hverken er fagidioti, puritanisme eller passivitet. Å omgå folk på faget er bra, det gir deg større innsikt i hva

som er den riktige politikken. du blir en av de andre - du lærer utrolig mye om vanlige folk (som det jo kan tenkes at du sjøl også er). Jeg håper inderlig ikke at dette blir en diskusjon om hvorvidt laget mitt er seg fortjent denne hetsen eller ikke. jeg håper en del sekterister enten: tar til motmæle eller forsvarer sekterismen. eller innses at dette er reit pamperi, at det ødelegger rørsle, at det forsløver "in"-klikken. Jeg mener parola bør være: delta mest mulig i aktiviteter blant folk, diskuter politiske linjer på interne møter. Er beskjeder så viktige at de ikke kan vente til neste møte - gi heller en lapp til vedkommende og be om møte før. Delta i salg av KK på faget for å markere seg som kommunister på faget. Peik gjerne ut noen som skal være offentlige. Løs opp klikkvesenet, det skaper bare vondt blod!

Et annet eksempel på hva kantineslarven kan føre til er baksnakking av enkeltfag. På SV-fakultetet eksisterte det for ca. 1 år tilbake et lag som på folkemunne - blant NKSere - ble betegna totalt passiv, høyreavvikersk, altså under lavmål i NKS-sammenheng. Svært mange visste saker om dette laget som bare DS og sentralstyre folk burde vite, og om slarven holdt mål burde respektive organ ta et snarlig oppgjør med laget.

I høstsemesteret er det annet lag, nemlig laget mitt som har fått denne rolla. Dette er en utidig skikk i ei kommunistisk rørsle, og det borger for ukameratslig oppførsel. Dessuten blir ikke oppgjørene tatt med de respektive instanser, men det blir en evig runddans med baksnakking, hinter og hets som bygger opp under sekterismen og til slutt skaper navlebeskuelse. Det er politikk kritikk ei kommunistisk rørsle skal bygges på, det er dette som gjør at vi kan bli utadvendte og slåss for politiske spørsmål.

En siste innvending mot kantinejuntaen. En god del saker som diskuteres i kantina, burde bli diskutert i lagsstyrer, på lagsmøter, i DS, i sentralstyret. Mange politisk viktige linjer blir hamra ut i kantina, gjerne sammen med folk som ikke er valgt til å lede, f.eks. distriktet. Dette

er en svært udemokratisk måte å lede på. Mange kamerater som ikke er valgt etter våre demokratiske prinsipper er deltakere i å spikre ut linjer DSere og kanskje også sentralstyremedlemmer ikke vet noen ting om. Dette er å drite i medlemmene, det er beste grobunn for kuppmakeri - det gir den eksisterende makteliten til enhver tid mulighet til å styre etter eget godtbefinnende. Er dette demokrati? Er ikke nettopp dette det vi sier som stempler freds-rørsle som en meget udemokratisk organisasjon. Den lar ikke medlemmene få velge sine ledere. Forskjellen mellom denne metoden og en metode som delvis hersker i NKS er ikke stor. Når de lovlig valgte organer ikke har mulighet til å styre - men blir styrt av "Interrimstyrer" - a la kantinejuntaen - er det ikke medlemmene i NKS som bestemmer politikken.

Det siste punktet jeg tar opp er kun en del av mange sider jeg har tenkt over når det gjelder kantinesekterismen, forløpig mener jeg denne ikke er den viktigste, det viktigste av det jeg har tatt opp er den totale mangelen på masselinje spesielt en del av våre ledere lider av. Dette må prege deres tenkning, og det svekker KK-salg, og undervurderer folk som faktisk har linjer på å omgås sine medstudenter. Dette i tillegg til sikkerheta og den udemokratiske sida ved dette.

"insider"

Men her det jo ingen - - -

JASSÅ, ER AKP FOR NATO?

Jack sier et par ting i innlegget sitt som jeg er svært enig i. Om solidaritetsarbeid med Polen og Afghanistan sier han: "Dette er et viktig arbeid, som svekker imperialismen og kan bidra til å utsette krigen mer enn tusen fredsmarsjer". Han sier også at Sovjet truer Norge militært og at vi må slåss for et sterkt invasjonforsvar.

Jack er nok mindre i utakt med partilinja enn han skal ha det til (jeg kommer tilbake til synkoperingene), ta utgangspunkt i avslutninga hans for eksempel: "Vi må stole på egne krefter og arbeiderklassens internasjonale solidaritet. Ikke på "terrorbalanse" og "avskrekkingseffekt". Var ikke nettopp dette hovedpunktet i P G Gabrielsens nyttårsoppsummering om kapitulasjonismen i Europa? Stort sett har Vest-Europa ofra Polen på avspenningens alter. "Grusomt", "en tragedie" skreik de, og så "Vi får håpe på normalisering".

Hold denne politikken opp mot holdninga til det danske og norske borgerskapet i 1940, og mot USAs motvilje mot å åpne den andre front mot Hitler, og du ser at Stalin hadde helt rett i -52 (?) når han skreiv at borgerskapet selger nasjonen for dollar, og at det derfor var arbeiderklassen som måtte ta ledelsen i kampen mot nasjonal undertrykking.

Problemet vårt i dag er hvordan vi konkret skal gå til verks for å skape en sårn bevegelse i arbeiderklassen. Og det er her jeg syns at Jack blir ganske lite fruktbar. Han gir oss bare allmenne slagord som "mot begge supermakterne", nesten paradisk blir det når han snakker om "full mobilisering av alle krefter i øst og vest".

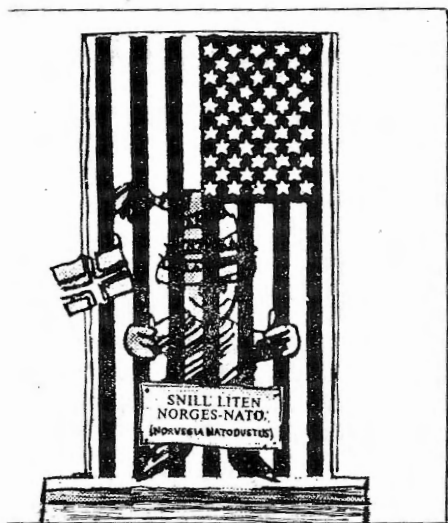
Politikk er ikke bare å si: "Arne, Gunda, Jack og petrinerne; gå ut og lag en massebevegelse på kapittel XY i prinsippprogrammet til AKP". I en årrekke har partiet nå analysert konkret

norsk forsvar, og utviklinga av den internasjonale situasjonen, sånn at kommunister som tar dette opp i fagforeninger, i fredsbevegelsen eller andre steder, ikke skal gjøre seg til latter, men faktisk ha en realistisk politikk å fare med.

Vi kunne nøye oss med almene slagord av typen "ned med imperialismen - bare arbeiderklassens kamp nytter", men da ville dette aldri bli noe annet enn vår private overbevisning. Verden er ingen maskin, men en organisme i utvikling, hver etappe i historia krever sin politikk. Overlat tullballet til sånne dydige smågrupper som KUL.

Jack insisterer på at AKP egentlig ikke er mot USA, de "har en tendens til å glemme" og "i praksis ufarliggjøre". Dette er svært fortegna bilde. Jack veit da godt at Klassekampen f.eks. ikke har fart med harelabb over USAs intriger i Mellom-Amerika. Jack vil sikkert ikke si at Klassekampen behandler USA-imperialismen på linje med f.eks. Tysk imperialisme? Mener han da at Klassekampen f.eks. skal ha månedlige opptellinger av artikler mot USA og Sovjet, og at disse bør balansere? I 1982, etter 2 års okkupasjon av Afghanistan og etter de siste hendelsene i Polen har jeg ærlig talt litt vanskelig for å forstå krigsropet til Jack. Hvis vi ser på det Jack konkret har å fare med om USAs militærstrategi i Europa, så er det også alt sammen ting som AKP aktivt har propagandert, og ingen andre.

Jack vil sikkert ikke nekte for at det er viktige forskjeller mellom USA og Sovjet, både når det gjelder militær agressivitet og indre samfunnssystem. Skal vi, kommunister i et lite land i den andre verden, være nøytrale overfor disse forskjellene, er det ikke et prinsipp alltid å utnytte splittelser hos imperialismen?

Jack beklager at vi har sklidt fra "pest og kolera" standpunktet. Men frykter du ikke at Norge skal bli som f.eks. Ungarn? Finlandisering er et relativt begrep, i dag er faren at hele Vest-Europa slukes av Sovjet. Afghanistan og Polen kan ikke vurderes isolert, men må akkurat som Hitler-Tysklands annekasjon av Rhinland bare sees på som første skritt i en lang marsj.

Når Jack er villig til å støtte det borgerlige norske forsvaret, må han huske at det også er grunnleggende kapitulasjonistisk og i hovedsak retta innover. Men i den grad det lar seg presse til å faktisk kjempe for norsk uavhengighet, så er jo det bra. Hvis ikke vi ser det på denne måten, vil vi lett gjøre om igjen NKPs feil fra 1940, først å ikke se forskjell på England og Tyskland, dernest å ikke klare å reise den militære motstanden i folket på egen hånd.

Sett i tilbakeblikk må vi vel også si at det var bra at USA åpna den 2. front mot Hitler-Tyskland, selv om det resulterte i at USA etablerte seg som superimperialist og startet den kalde krigen.

I dette lyset blir ikke NATO spørsmålet så vanskelig som Jack gjør det. Vi er mot NATO fordi det ikke er noe reelt forsvar mot den mili-

tære trusselen vi står overfor i dag. Underordna at NATO på ny kan utvikle seg til den viktigste trusselen mot norsk uavhengighet.

NATOs ensidige satsing på atom-forsvar og neglisjering av konvensjonelle styrker, avskrekker i siste instans brukeren, mer enn den atomvåpna skal brukes på. NATO setter alt på et kort, noe som vil tvinge det til kapitulasjon.

Dette står ikke i motstrid til å stille betingelser til en norsk utmelding av NATO. En parallell: Fredsbevegelsen er sikkert mot alle atomvåpen (hvis vi tar dem i beste mening), allikevel sier de dag bare nei til nye atomvåpen, og de mener en videre nedrustning (iallefall fra Sovjets side) må være "balansert" (like for like). På samme måte mener vi en utmelding fra NATO må kobles med etableringa av et sterkt norsk invasjonforsvar. Hele trikset er å kunne ha to ideer i huet samtidig.

Den andre måten vi kan gå ut av NATO på er til et "Atomisert" og nedrusta og forsvarsløs Europa. En utvikling som delvis er igang allerede, godt hjulpet av politikere som Willy Brandt. Jack ønsker vel ikke noe slikt.

Jack kan ha så rett han bare vil i at "terror-balanse" begrepet begrunner kapprustninga, allikevel kan han ikke late som om svær militær overvekt ikke benyttes til politisk utpressing. Kanskje vi kan takke de Sovjetiske vitenskapsmennene som i rekordtempo utvikla Sovjets atom-bombe i slutten av 40-åra, for at ikke den kalde krigen slo over i varm krig. Poenget med at bomben var at den skulle brukes om det blei nødvendig. USA skulle vite at Sovjet kunne og ville svare med samme mynt. Jack høres nesten ut som ei kjerring som mener at "et sted må noen begynne", "noen må vende det andre kinnet til først".

Kanskje er alle gode på bunnen, men poenget er bare at det er så forbanna langt ned.

Kameratslig hilsen
Larsen

ER AKP FOR NATO?

"I dag har vi et reelt valg mellom to onder: Medlemskap (i NATO) med den avskrekkingseffekten det kan tilby oss. Eller en posisjon som raskt kan bli til forveksling lik Finlands. Av disse to ondene er det god grunn til å gå inn for den minste. Heller norsk NATO-medlemskap enn et finlandisert Norge". ("Et sterkt uavhengig forsvar" av Per Gunnar Gabrielsen, forsvarspolitisk talsmann for AKP(m-l).)

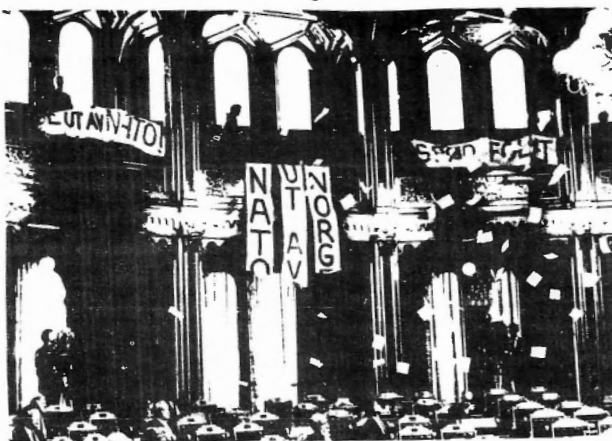
Partiets forsvarspolitiske talsmann er for norsk NATO-medlemskap i dag. Han er også for norsk utmelding på lenger sikt, men bare hvis det først blir bygget et sterkt, uavhengig norsk forsvar. Som han skriver i Klassekampen 17.9 "Gampen som må spennes foran vogna (utmelding av NATO) heter et sterkt uavhengig forsvar mot sosialimperialistisk aggresjon." Bare mot sosialimperialistisk aggresjon?

De siste par år har det vært en sterk tendens til å glemme USA-imperialismen når det snakkes om trusler mot norsk sjølråderett og uavhengighet. Det man snakker om, er at Sovjet truer Norge. På et plan er det sjølsagt riktig. Sovjet truer Norge, ingen tvil om det. Og når man diskuterer forsvarspolitikken er det rimelig å først og fremst se på ytre militære trusler. Men jeg tror vi litt for lenge har satt forsvarspolitikken istedenfor anti-imperialistisk kamp. Og dermed har det også kunnet gå en gradvis utvikling fra

å si at å velge mellom pest og kolera, til å gå inn for fortsatt medlemskap i NATO i dagens situasjon. Denne politikken er det stor usikkerhet og uenighet om i både partiet, studentforbundet og ungdomsforbundet.

Sovjet er en supermakt i framgang, USA er i tilbakegang. USA's tilbakegang har ført til oppløsnings-tendenser innen NATO, de største NATO-landene danser ikke lenger så villig etter USA's pipe, men setter egne økonomiske interesser framfor felles forsvarsinteresser med USA. Sovjet har et stort overtak i konvensjonelle militærstyrker i Europa. Dette forsøker USA å oppveie på billigst mulig måte, gjennom atomvåpenopprusting. Som en følge av dette har NATO's forsvarspolitiske doktriner blitt endret, fra å snakke om å besvare ethvert angrep med samme type våpen, til å åpne for å besvare et konvensjonelt angrep med atomvåpen.

Sovjet slakter folket i Afghanistan, innfører via stråmenn unntakstilstand i Polen for å knuse fagbevegelsen. AKP har engasjert seg i støt-tearbeidet for polakker og afghanere, gått sterkt ut og gjort mye bra. Dette er et viktig arbeid, som svekker imperialismen og kan bidra til å utsette krigen mer enn tusen fredsmarsjer. Men vi er ikke på langt nær så interessert når USA via stråmenn slakter folket i El Salvador, gjør militærkupp i Tyrkia. Da USA skjøt

ned to libyske fly på libysk territorium trakk verden på skuldrene, mens en sovjetisk ubåt i svennsk farvann ganske riktig ble karakterisert som en uvanlig grov krenkelse.

NATO er allerede i Norge, og er følgelig ingen trussel mot Norges samfunnssystem og maktforhold i dag. Men NATO er ikke noen uskyldig forsvarsallianse bare retta mot Sovjet. NATO har også en indre funksjon, som Wintex-øvelsen i Norge og AMBER EXPRESS i Danmark tydelig har vist. Å tro at Sovjet er den eneste trusselen mot norsk sjølstendighet er å ha et farlig statisk syn på NATO og USA. Å forminske NATO og USA til et "minste onde" i forhold til en mulig utvikling i retning finlandisering er å gå enda lenger: Det er å gjøre en av historias verste imperialistmakter til et "minste onde" og i praksis ufarliggjøre den. Noe nytt de siste årene er også

at AKPere bruker betegnelser som "terrorbalanse" og "avskrekkingseffekt". Disse to teoriene har tradisjonelt blitt brukt til ideologisk og moralsk legitimisering av supermaktens opprusting og maktspill. Disse teoriene er også preget av et statisk syn på virkeligheten: Forholdet supermaktene imellom er preget av en stadig higen etter å bli sterke, ikke etter å bli like sterke.

Hvis vi går inn på "terrorbalansen" og "avskrekkingseffekten" betyr de i praksis at vi bør gå imot at f.eks. Hellas går ut av NATO - det vil forrykke maktbalansen. Vi må gå imot at en nasjon ødelegger sine atomvåpen dersom vi ikke er hundre prosent sikre på at alle andre også gjør det. Og "avskrekkingseffekten" er basert på at vi er villige til å ta i bruk atomvåpen - dersom tilstrekkelig press mot atomstrategien skulle oppstå, vil "avskrekkingseffekten" være en saga blott.

Jeg mener vi bør arbeide for å svekke begge supermaktene. Vi bør gå inn for å svekke og bryte opp deres militær-

allianser, arbeide for en full mobilisering av alle krefter både i øst og vest mot atomkrig, svekke supermaktenes indre maktstruktur ved å utnytte og støtte de indre motsetningene i disse landa. I Norge betyr det blant annet å gjenreise kravet om Norge ut av NATO, samtidig som vi kritiserer det borgerlige forsvaret og går inn for et invasjonforsvar. Men vi må se denne kampen i et videre perspektiv enn norsk forsvarspolitikken - den gjelder hele verden.

Å kreve et uavhengig forsvar opprettet innenfor NATO kan bli en farlig sovepute. Det haster med å få mobilisert folk til aktiv kamp mot supermaktene, istedenfor at deres kampvilje skal avspores i en SV-dominert fredsbevegelse. Kravet må være en aktiv kamp mot begge supermakter og deres medløpere. Vi må stole på egne krefter og arbeiderklassens internasjonale solidaritet. Ikke på "terrorbalanse" og "avskrekkingseffekt".

Jack.

TO SPØRSMÅL I FORBINDELSE MED DISKUSJONEN OM "REPRODUKSJON" "PATRIARKAT" OSV.

De som kikket på Holterdebatten i KK i sommer, veit hva dette dreier seg om. Det gjør også de som hørte på Gunnhild og Vanjas innledning på NKS-leiren på Dokka. Nå har jentene fått trykt opp innledninga si, du kan få kjøpt den gjennom NKS. Siden jeg ikke har noe greie på jenter skal jeg avgrense meg til noe jeg tror er mer metodologiske innvendinger.

Hovedmålsettinga til G&V er å vise at - "Patriarkatet og kapitalisme er ett system."

De sier at "Patriarkatet bygger på kapitalistiske strukturer". Ja og nei. Hvor langt vil G&V trekke parallellen? Det er svært vanskelig innen mange vitenskapsgreiner å kaste lys over egne problemer ved å stille opp sånne analogier. Desverre er også mange lite flinke til å se de begrensninger som ligger i denne

metoden. For eksempel blei det på sekstitallet ganske vanlig å betrakte mennesket som en avansert datamaskin. Begge var bare varianter av et "Information processing system". Med denne ideen kunne man, ved f. eks., å la datamaskiner simulere hvordan mennesker utfører ganske primitive problemløsning, lære noe om mennesket.

Men trekker du dette synet ut i sin ytterste konsekvens, kan du lett konkludere med at mennesker bare er dumme roboter, de sover, jobber, spiser og ser på TV. Ingen utvikling. Teorien blir et reaksjonært forsvar for status quo. Det blir bare latterlig å prøve å gi folk mulighetene til å forandre seg.

Man behøver ikke være ekspert for å se at forholdet mellom mann og kvinne er svært forskjellig fra forholdet mellom arbeid og kapital, på endel områder. Jeg skal ikke slå dumme vitser. Jeg syns at G&V bør prøve å trekke opp grensene for analogien klarere, og stramme den inn en del.

-20-

Det neste spørsmålet er, hva vil dere? Innled-
ninga utmerker seg ved å være ganske godt
gjennomarbeida logisk helhet. Imidlertid syns
jeg det halter i avslutninga, de praktiske
konsekvensene - de politiske kursendringene.

Praksis er tross alt målet for all tenking.
G&V setter da opp "alternativesamlivsformer"
som det nye.

Allt dette spetakkelet for å få bo i kollektiv?
Sikkert ikke. Jeg trur G&V er uklare og usikre
på sånne ting som "er kvinnefrigjøring viktig-
ere enn sosialisme?", "er husmørlønn viktig-
ere enn å få kvinnene ut i arbeidslivet?",
"er kollektiver viktigere enn aksjonsgrupper?"

Folk uten ryggmargen full av "Marxistiske
dogmer", sann som G&V, ville sikkert vært
langt klarere, og mer radikale.

Derfor syns jeg G&V bør si noe mer ekspli-
sitt om de praktiske konsekvensene.

«Nu er da endelig engang rike
og fattige kvinder ganske like»

«Ti begge livsting minder en
om det gamle mundheld «kind og ben»»
Hjælpes, nr. 46, 1919.

TIGERGUTT

LØVINNENES MÅL OG MENING

Svar til Tigergutt

Fint at noen kommer med reaksjoner
på innledninga vår, og emnet "Høl-
terdebatten" (kan vi ikke snart kal-
le den noe annet, eks. husholdsde-
batten, patriarketdebatten el. l.).
Håper flere vil komme med i deba-
tten.

Tigergutt stiller to spørsmål:

1) Hvor langt vil Gunnhild og Vanja
trekke parallellen mellom kapitalisme
og patriarkat? og 2) Hva er de prak-
tiske konsekvensene (evt. den poli-
tiske strategi) av teorien? Siden
disse spørsmålene kom meg i hende
såpass nær deadline-fristen, skal

jeg prøve å svare kort aleine. Gunn-
hild og jeg kan heller svare mer
fyllende sammen i neste nummer av
Mai, hvis nødvendig.

Til spørsmål 1. Såvidt jeg kan for-
stå har Tigergutt misforstått hva vi
mener med at "patriarkatet bygger på
kapitalistiske strukturer". Vi mener
ikke at patriarkatet er et system
for seg, som "kjører" parallelt ved
siden av det kapitalistiske penge-
maktsystemet, og som kan sammenliknes
med dette (eller settes analogt til
det). Tvert om mener vi at patriar-
katet er bygd inn i det kapitalis-

tiske systemet, liksom det var bygd -21-
inn i/fikk sin egen utforming under
føydalismen og antikken. Når vi der-
for skriver at patriarkat og kapi-
talisme er ett system, mener vi at
kapitalismen er utformet patriarkalsk,
liksom føydalismen var det. Patriar-
katet kan vel omskrives som manns-
makt, hvilket ikke betyr at alle
menn har makt - at det ikke k n hers-
ke klasser mellom menn, men at menn
relativt til kvinner har overlegne
posisjoner.

Jeg kan skissere dette kort for
kapitalismen. Her er det kapitalen,
eller pengemakta som teller. Klasse-
forholdet er ikke personlig som
under føydalismen, men upersonlig,
formidla gjennom penger og varenes
bytteverdi. Det klassiske skille
går mellom de som eier kapitalen,
produksjonsutstyret og varene, og
de som eier sin arbeidsevne og peng-
ene disse byttes til. Begge disse
posisjonene er preget av menn, fordi
kvinnene står som særegen posisjon
i et personlig forhold til en mann,
hvor de utfører tilsammen når det
dobbelte årsverk-arbeidet som i indu-
strien pr.  r (1973 Sverige). Makta
i dette personlige forholdet kommer
først og fremst til uttrykk ved at
kvinner ikke har eiendom til sin
reproduktive arbeidsevne - hun har
ingen pengemakt.

Altså: Når vi sier at patriarkatet
er bygd på kapitalismens strukturer,
mener vi de utgjør ett system fordi
posisjonene i systemet som gir en
viss grad av eiendom og makt ivaretas
av menn, men  de posisjonene som im-
pliserer total avhengighet og mest
undertrykkelse i systemet tiffaller
kvinner.

Tigergutt skriver at "man behøver

ikke være ekspert for å se at for-
holdet mellom mann og kvinne er
svært forskjellig fra forholdet mel-
lom arbeid og kapital". Det er vel
alle hjertens enige i. Det som er
poenget for Gunnhild og meg er at
den posisjon kvinner ivaretar under
kapitalismen ikke er noe "naturlig",
"kvinnelig", utenfor det kapitalis-
tiske system, men tvert om er en vik-
tig del av den økonomiske basis.
Vi mener marxismen er patriaskalsk
og feilaktig n r den "glemmer"/
tar denne posisjonen for gitt og ut-
definert. Derfor har vi også gjort
v rt for å prøve å få den integrert,
se hvordan den henger sammen med
resten av den økonomiske sirkula-
sjonen.

Jeg håper nå at jeg har forstått
Tigergutts spørsmål rett. Poenget er
at vi ikke trekker noen parallell
mellom patriarkat og kapitalisme,
derimot har vi mange andre analogier.
Hvis det er noen av disse han mener
er feilslått, bør han presisere dem
mer konkret.

Til spørsmål 2. Tigergutt mener Gunn-
hild og jeg er for svake ved å trek-
ke de politiske konsekvensene og po-
litiske kursendringene av vår teori.
Det eneste vi kommer med er "alterna-
tive samlivsformer". Jeg er personlig

enig i at dette er svakt. Bedre for-^{-da-}slag mottas med takk! Med kollektiv-
tanken var det ikke ment å si at kol-
lektiver er noe gode i seg sjøl, men
at vi trur dette er en nødvendig be-
tingelse for å få bukt med det per-
sonlige maktforholdet mellom kjønn.
Kollektiver kan endre et økonomisk
forhold som er basis for under-
trykking av 50% av befolkninga, det
kan gripe inn i rota av det onde,
men det behøver ikke gjøre det.
(Under kapitalismen trur jeg neppe
det vil virke noe spesielt positivt
f. eks.)

Tigergutt tror vi er usikre på om
kvinnekamp er viktigere enn sosialis-
me. Vi er sikre, så jeg har lyst til
å spørre tilbake: Hvorfor skulle
kvinner kjempe for sosialisme når
basis for kvinneundertrykkinga ikke
regnes med i den økonomiske basisen
som skal endres, - altså ikke står på
dagsorden etter revolusjonen? Vil den
evt. "sosialisme" kunne gå over til
kommunisme sålenge det mest borger-
lige, eiendomsbaserte element av
alle, - den private familie, opprett-

holdes under sosialismen? Vedrørende
spørsmålet om husmørlønn er viktigere
enn at kvinner går ut i "arbeidsliv-
et", så har Gunnhild og jeg aldri
uttalt oss om dette fordi vi er
uenige. Men jeg vil spørre Tigergutt:
Er det viktigst at kvinner blir øko-
nomisk uavhengig ved å bli dobbelt-
arbeidende, eller er det viktigst at
de blir det på ett dagsverk pr. dag?

Siste kommentar: Marksistiske døg-
matikere er dem som står på at
marxismen har rett i et og alt. V
mener den har feil hist og her (- ul.
a. Marx' teori om det private kon-
sum og arbeidskraftas verdifastset-
ting (les Capital vol. 1, kap. 6
s. 270-280, The Pelican Marx Library,
New Left Review.))

VANJA

